

บันทึก

เรื่อง การนับปีในพระราชบัญญัติปีประติทิน พุทธศักราช ๒๕๔๓

ตามหนังสือเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ ๗๗๗๒/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๙ แจ้งมาว่า กระทรวงพาณิชย์เสนอว่าตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๕๓๔ ว่า "การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้น ท่านว่า สมบูรณ์เพียงสิบปี แต่จะต่ออายุตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ได้" และตามมาตรา ๒๔ ให้นับกำหนด ๑๐ ปีแต่วันที่ยื่นขอจดทะเบียน บัดนี้ได้มีผู้จดทะเบียนรายหนึ่งอ้างว่าได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๔ และเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงประติทิน พ.ศ. ๒๕๔๓ ฉะนั้นอายุการจดทะเบียนต้องครบกำหนดสิบปีในวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ส่วนกองเครื่องหมายการค้าถือว่า วันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นวันครบกำหนดเวลา ๑๐ ปี ทั้งนี้โดยอาศัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติปีประติทิน พุทธศักราช ๒๕๔๓ ซึ่งบัญญัติว่า "การกำหนดปีประติทินตามความในมาตรา ๔ ไม่กระทบกระเทือนถึงอายุบุคคลหรือถึงระยะเวลาซึ่งได้กำหนดไว้ หรือต้องคำนวณตามกฎหมาย หรือนิติกรรมซึ่งได้ประกาศใช้หรือได้กระทำขึ้นก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้" กระทรวงพาณิชย์พิจารณาเห็นว่า เรื่องนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตีความในพระราชบัญญัติปีประติทิน พุทธศักราช ๒๕๔๓ ซึ่งนายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ จึงส่งมาขอให้กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีพิจารณา กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตีความตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติปีประติทิน พุทธศักราช ๒๕๔๓ จึงให้ส่งให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๒) ได้พิจารณาแล้ว
ขอเสนอความเห็น ดังต่อไปนี้

การนับระยะเวลาในเรื่องอายุการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ในกรณีที่ทำหรือไปนั้น ตามบทบัญญัติมาตรา ๕ ของพระราชบัญญัติปีประติทิน พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งมีความว่า "การกำหนดปีประติทินตามความในมาตรา ๔ ไม่กระทบกระเทือนถึงอายุบุคคล หรือถึงระยะเวลาซึ่งได้กำหนดไว้หรือต้องคำนวณตามกฎหมาย หรือนิติกรรมซึ่งได้ประกาศใช้หรือได้กระทำขึ้นก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้" และซึ่งเจ้าหน้าที่กองทะเบียนการค้าอ้างไปนั้นเองจะต้องนับเสมือนหนึ่งไม่ได้ออกพระราชบัญญัติปีประติทิน พ.ศ. ๒๕๔๓ (เพราะการจดทะเบียนได้กระทำก่อนออกพระราชบัญญัติ) กล่าวคือจะต้องนับให้ครบ ๑๐ ปีบริบูรณ์ หรือ ๑๒๐ เดือนเต็ม ในปัญหาที่

กระทรวงพาณิชย์หารือไป ถ้าหากไม่ได้ออกพระราชบัญญัติปีประติทิน พ.ศ. ๒๔๘๓ กำหนด ๑๐ ปีจะครบลงในวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๔ จริงตามความเห็นของกองเครื่องหมายการค้า แต่เพราะมาตรา ๔ วรรค ๒ แห่งพระราชบัญญัติปีประติทินนี้บัญญัติว่า "ปีซึ่งเรียกว่า ปีพุทธศักราช ๒๔๘๓ ให้สิ้นสุดลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม และปีซึ่งเรียกว่า ปีพุทธศักราช ๒๔๘๔ ให้เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ต่อไป" จึงเป็นอันว่าเดือนมกราคม ปี พ.ศ. ๒๔๘๓ นั้นหายไป หรือไม่มี ต้องนับมกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๔ ต่อจากมกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๒ ไป ฉะนั้นที่ผู้จดทะเบียนได้แย้งว่ากำหนด ๑๐ ปีครบลงในวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ นั้น จึงเป็นอันถูกต้อง

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๔๙๐